

Загина той, издъхна, убитъ посрѣдъ Балкана!
На думата си мжжка остана вѣренъ той:
Въ борба живѣ съсъ мрака, съсъ злото и съ тирана,
И пакъ въ борба загина подъ прѣпорѣца свой.

Загина пълнъ съ надежди, отъ ударъ безпощаденъ,
Кога народа мрѣше въвъ бой, въ огънь и въ страхъ;
Загина той отчаенъ, катъ тигъръ кръвожаденъ,
Прѣди да стѣпче ядно убийцата си въ прахъ!

V.

Какви безцѣнни жертви и жертви безполезни!
Какви надежди скѣпи угаснаха тозъ пѣтъ!
Какви народни сили!... Какви души желѣзни,
Какви сърдца горещи прѣстаха да тупятъ!

Тукъ Ботевъ, тамъ Бенковски залѣни въ кръвъ
издъхватъ,
И Каблешковъ, и Воловъ умирагъ съ горда скръбъ,
И толкозъ мже силни въ гробовѣтъ заглъхватъ
И толкозъ отборъ момци — свалени като съ сѣрпъ!

Но що би могълъ робѣтъ, подъ звѣрски нокте давенъ,
Съ безсилната си ярость и съ голи си рѣцѣ?
Той „помощъ“ вика слабо... видѣ се самъ, оставенъ,
И леденъ мразъ охвана кипналото сѣрдце!...

Тогава чувамъ вопли!... наставка страхотия.
И орди азиатски нахлуватъ съ бѣсенъ стрѣвъ!
Грабежъ! и моръ! и пискъ! и цѣла България,
Обърната въвъ пламенъ, удавена въвъ кръвъ!